

stranke desno roko, da mu je zastava padla iz rok in so zmagali nasprotniki, gibelini. — Vkljub lasanju Bocca noče izdati Danteju svojega imena; ker so pa vsi sami izdajalci, ga izda nekdo drugi (v. 106). Izdan od drugih pa Bocca na široko odpre usta in iz maščevalnosti izdà vso svojo okoličico v ledu, naštevajoč tale imena 1. Buoso da Duera (Dverjān), gibelinec, je za denar omogočil francoski vojski prehod čez reko Oglio (v. 115—117); 2. Tesauo Beccheria, opat, legat papeža Aleksandra IV. v Florenci, je bil obdolžen, da skriva spletakari z gibelinci; obglavili so ga gvelfi florentinski l. 1258 (v. 118—120); 3. Gianni Soldanieri, iz gibelinske rodovine, se je postavil na čelo gvelfovskim cehom ter ugonobil lastno stranko (v. 121); 4. Ganellon je glasovit izdajalec iz dobe Karla Velikega; podkupljen od Saracenov, je pregovoril Karla, da je šel z jedrom vojske naprej čez Pireneje, medtem so pa Rolanda (prim. sp. XXXI. op. v. 16!) napadli in ubili; 5. Tibaldello Sambrasi je izdal svoje rojstno

mesto Faenzo Bolonjcem: naredil je namreč v vosek odtis ključev mestnih vrat ter odtisek poslal Bolonjcem, ki so ponoči odprli vrata in udrl v mesto (v. 122, 123). — A kdo je tista zver, ki nekemu drugemu pod seboj gloje lobanjo, da poka, kakor bi kdo hrustal trdo skorjo kruha? (v. 127—129). Imeni teh dveh imenuje Dante šele v prihodnjem spevu. — V. 130: Ni Tidej ... Tidej je bil eden izmed sedmero kraljev, ki so se bojevali proti Tebam; smrtno ga je ranil Menalip, a Tidej ga ubije prej, preden sam umrje, umirajoč pa — od besnosti, da mora umreti — prične gristi glavo in sencè (= skránje, cf. Pleteršnik!) svojega morilca. — Dante je hotel za zverinsko oglodavanje lobanje dobiti kakšne primere, a je moral poseči v grško starodavnost, bliže je ni bilo. — V. 136: nsl. Na koncu obeta Dante glodaču, da se mu izkaže na svetu hvaležnega, če mu izdà svoje ime, s tem, da bo osramotil njegovega sovražnika.

(Dalje.)

Ob knjigi.

Zložil Josip Lovrenčič.

Pred mano mrtve črke. Vanje vprte
oči sledijo jim in misel misel kuje
in vsaka drzno v nov mi svet potuje,
kjer spet so nove ji poti odprte.

Ko sam boš duh in misel, razodene
se vse, kar bilo, je in bo, ti v Enem
in misli svoje ugledaš — divje pene

In ni ga konca — vedno druge črte!
Do kam? V odgovor iz možgan mi ruje
besedo nekaj, kot da mi kljubuje:
— Skrivnosti večnosti so ti zastrite!

na morju, od viharja raztepenem:
do zvezd bi — ne dosežejo nobene! —
Poslušam, zaprem knjigo, roki sklenem ...

Boheme.

Zložil Josip Lovrenčič.

Praznična naša ura: noč viharja
nas ustavila je spet sred trotoarja
in lamentacije, ker ni denarja,
poslušaj in zre fakta suhoparna.

Vemo: tam v kotu k marmornati mizi
posedemo na živordeč baržun,
nasmejemo se finančni krizi

A ironija nam je radodarna:
bakreno snov nam kar v zlato pretvarja,
iz nikla zapeljivo srebro ustvarja —
vse to, ker kliče, vabi nas kavarna!

Ljubitelji Apolonovih strun,
in domovina mati nam bo blizu,
pijočim — na umetniški račun! ...

